

(המשך מעמוד 35)

שיטייע לנו להתחיל בבניית בית-הספר לשלום — אני עוזב את המקום. האיום, מסתבר, פעל את פעולתו.

אחרי כמה חודשים הגיעה לנווה-שלום המישפה הישראלית הראשונה, ושווייצים עשירים תרמו לנו כסף לבניית השרותים של בית-הספר.

לאט-לאט המקום התפתח. היום הוא כבר לא נמצא בסכנת-קיום. אלא שנווה-שלום של היום שונה מהרעיון המקורי. לא על מקום כזה חלמתי.

הישראלים שמגיעים לכפר מתעניינים רק בסיכסוך הישראלי-ערבי, לכן גרים שם רק יהודים וערבים. שאר קבוצות-המתח אינן מיד צגות כנווה-שלום.

גם הרעיון הרוחני לא התגשם. תושבי נווה-שלום הם אתאיסטים או אגנוסטים, ואין להם כל עניין בדת. בעוד חודשים יתחילו לבנות שם את בית-הדומיה. רק בדומיה מוחלטת אפשר לחוות את אלוהים. אל הבית הזה יבואו בני שלוש-הדתות כדי להתייחד עם האל, לשתוק אליו או להתפלל. אני מקווה שיהיה הצעד הראשון לקראת רוחניותו של המקום.

האב ברנו הוסאר נולד בקאהיר לפני 76 שנים. אביו היה יהודי-הונגרי, אורח איטליה, מנהל הסניף הקאהירי של חברת-ביטוח אי-טלקית. אמו היתה יהודייה-צרפתייה. הוסאר למד בבית-ספר איטלקי בקאהיר. אנגלית, צרפתית, איטלקית וערבית היו שפות-הריבור שלו.

כשהיה בן 18 אביו נפטר והוא נסע עם אמו לפאריס. שם התחלתי לשאול את עצמי שאלות שונות, "הוא אומר, מי זה אלוהים? האם הוא קיים? ואם כן — מה עליי לעשות? קראתי ספרים רבים ושוחחתי עם בני דתות שונות. אולם הקפתי להתרחק מכוהנידת, שכן חשתי כי יכרכו סביבי את רשת אמונתם, ולא ינחוו לי לבחור בעצמי את הדת המתאימה לי.

בינתיים נרשמתי לטכניון וסיימתי את לימודיי כמהנדס מטאורולוגיה. באותו זמן ממש החלטתי להצטרף לכנסיה הקתולית. לא היה לי כל עניין ביהדות. מעולם לא קיבלתי חינוך יהודי, והיהדות היתה רחוקה מהשקפת-העולם שלי.

יהדות במינזר

במשך שבע שנים עבד הוסאר כמהנדס בניין דווקא. כסטרליבו חלם להצטרף למינזר, אלא שהיה עליו לפרנס את אמו, והוא נאלץ לרוחק את חלומה. ואז פרצה מלחמת-העולם השנייה. צרפת נכבשה עליידי הגרמנים. הוסאר, אמו ואחותו רכחו לדרום-צרפת. אחיו הצטרף לחיל-האוויר של רהיגול, ונהרג בתאונת-טימוס מעל לונדון.

כשתמה המלחמה החלטתי להגשים חלום ישן, אומר הוסאר. אחותי, שגדלה בינתיים, התחילה לפרנס את אמו, ואני, שרציתי לעבוד את האל כלי כל מגבלות, בצורה מושלמת, יכולתי להצטרף למינזר.

הוסר הצטרף למיסדר הדומיניקנים. הם היו הנאורים ביותר, העניקו חשבות רבה ללימודים והשכילו למצוא את האיוון הנכון בין הרוחניות לפעלתנות מעשית.

במשך שבע שנים חייתי במינזר בפאריס. שם, לראשונה בחיי, התחלתי להתעניין ביהדות. קראתי את התנ"ך וחקרתי את ההיסטוריה והפילוסופיה היהודית. כשסיימתי את תקופת לימודיי נשלחתי לישראל כדי לייסד כאן מכון ללימודי היהדות, כרוגמת המכון הדומיניקני יודי האיסלאם בקאהיר.

יני להקים את המכון בירושלים. אולם על עליי להמתין שש שנים ביפו, עד שבגתי על כל הקשיים שהציבו בפניי הן הרבנים והן אנשי-הכמורה. אלה גם אלה ראו בי יצור תימוני, משוגע ואפילו טיפש.

ב-1960 נפתח המכון הדומיניקני ללימודי היהדות בבניין השירי למיסדר הלוריסטים, כרחוב אגרון בירושלים.

שלושה נזירים דומיניקנים, מלבד הוסאר, מתגוררים במכון: מרסל דיבואה, מרצה לפילוסופיה באוניברסיטה העברית, ז'ק פוניין, מדרר-צ'ילינים, גבריאל גרוסמן, חוקר, המתרכז במחקר השרושים היהודיים של הנצרות.

ב-1966 זכה הוסאר באזרחות ישראלית, לפני שמונת הרין, אחרי שהביא לקבלת המיסמך היהודי במועצה האקונומית ותיקן 2. המיסמך מטרה את היהודים מרצח ישוע ומנסה לתקן עור לות שעוולה נגדם הכנסיה.

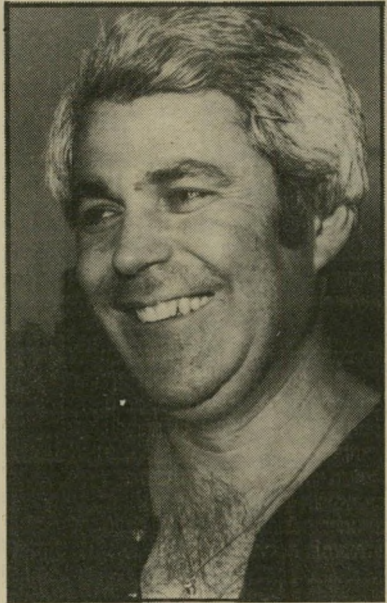
ואו, כשדמה שתמו הרעיונות, הגה האב הוסאר את נווה-שלום. היום הוא שוהה כנווה שלום יומיים בכל שבוע.

שידור

מאחורי המירקע מיכתב נויפה

יואש אלרואי, מנהל מחלקת-הספורט של הטלוויזיה, קיבל השבוע מיכתב-נויפה מאורי פורת, מנכ"ל-הרשות. פורת, שצפה בשידור הישיר, שהעבירה הטלוויזיה ממשחק-הכדורסל שבין מכבי תל-אביב להפועל תל-אביב, נדהם לשמוע את אנשי הטלוויזיה משבחים דווקא את שידורי-הספורט של גלי-צה"ל.

התחנה הצבאית נכנסה, מאז תחילת עונת הכדורסל, למירוץ-השידורים, והיא משרתת שני דורים ישרים מן המיגרשים השונים בכל פעם שמתקיימים מישחקי-ליגה. כך העבירו בגל"ץ את כל שלושת המישחקים בין קבוצות מכבי

מנהל-מחלקה אלרואי שיבח

והפועל. בין רשות-השידור וגל"ץ אין הרבה שיתוף-פעולה, והם מתחרים ביניהם. לכן היה מנכ"ל-הרשות מופתע מן ההערה.

מאחורי המיקרופון תרומה ראשונה

את התרומה הראשונה לשירותים נתן מרדכי פהם, שוער הטלוויזיה הלימודית. פהם פגש את יוסי עוזרדי, איש גל"ץ, שבא לתאם עניינים עם הטלוויזיה הלימודית ביחס לשיתוף-פעולה בשירותים. הוא נתן לו מיד 50 שקלים, שהם, לפי דבריו, 10 שקלים עבור כל נכד שלו. השירותים ישודרו ב-30 באפריל, ב-2 כבדי ריים, ויימשך 24 שעות. באותו הערב תופיע בפארק-הירקון להקת סנטאנה. ואנשי גל"ץ מקיימים משאומתן עם ראשי-הלהקה, מתוך מגמה לקבל מהם כתרומה אפשרות לשרד קטעים חיים מן המופע, ולקבל כתרומה אפשרות להקליט את כל המופע ולשדרו בגל"ץ. כדי לשכנע את האמנים הורים, נשלח אליהם חומר כתוב על מיבצע השירותים. שאותו טרחו ותירגמו לאנגלית.

בגל"ץ עובדים כמרץ על יוסי-השידורים המירי, ובינתיים נשלחו 900 אלף מיכתבים לבתי עסק שונים בבקשת תרומה. השנה תהיה הפעם הראשונה שהתרומות ימויננו, לפני השידור, עלי ידי מחשב.

הפידסומת תבוטל

בעיקבות השערוריה שליוותה את שידור מישחק-הגביע מלואון, תבוטל, כנראה, חסות של גופים מיסחריים למיבצע של גל"ץ בפסח. נסיעתו של השרד אלי ישראל עם סטנאי ללואון אופשרה בעזרת חברת גלי. התנאי היה ששם החברה יוזכר בעת השידור. הדבר נודע, וגרם לשערוריה שבה היה מעורב גם הרמטכ"ל, שהורה שלא לשרד את שם החברה.

גלי-צה"ל מתכננים מיבצע מיוחד לחגי-הפסח. מחלקת ההנדסה של התחנה בנתה קרון מיוחד, הכולל אולפן מושלם על כל מרכיביו והציוד האלקטרוני שלו, וגנרטור. הקרון הוא מכולה גדולה, שלצה"ל לא היה שימוש בה, והיא הועברה לשימוש התחנה הצבאית. נחמן שי, מפקד התחנה, הציע שהקרון יסע כרחבי הארץ ויוזם מיבצע לעידוד תיירותי-פנים. הקרון יקבר בימי חול-המועד בטבריה. חיפה ואילת, וישודר תוכניות-מוסיקה וראיונות. עורכי המיבצע הם דרדו דיין ואריז פל, והמפיק הוא גידי סער.

לא קיבלו כרטיסים

חברים במליאת רשות-השידור כועסים. חלקם לא קיבלו כרטיסי-הזמנה לתחרות קדם-האירוויזיון. שהתקיימה בשבוע שעבר בתל-אביב. גם מכובדים אחרים מן הרשות, שקיבלו כרטיסים, מצאו שמקומותיהם רחוקים, ושאי-אפשר לראות מהם את הבימה. דרדו ארמון, חבר הוועדה-המנהל ויו"ר חברי-השופטים בתחרות, ישב במקום טוב, ביחד עם השופטים האחרים. מיכה ינון, יו"ר-הרשות, ישב במקום המכובד ביותר, כי יחד עם רעייתו וזוג חברים טובים, דתיים גם הם. לעומתם קיבלו חברים אחרים מן הוועדה המנהל שאול עמור, ישראל פלג וקריאל גרדוש — מקומות רחוקים ולא טובים.

כשראה ארמון את חבריו לוועד, דאג להושיב אותם במקומות טובים יותר.

בירור שנערך אחרי המופע העלה שאת כרטיסי-הזמנה חילקה מרצדס, מזכירתו של ינון, לפי הוראותיו. חברי-מליאה, שלא התקשרו לבקש כרטיסים, פשוט לא קיבלו.

גופים מיסחריים שונים, שרצו לתת חסות למיבצע, ממתנינים להחלטה שתתקבל בימים הקרובים. מייד עם שובו לארץ של מפקד התחנה הצבאית.

בתוככי הרשות השוטרים אינם מרוצים

אנשי אגף-התקציבים של משרד-האוצר מבקרים ביום הרכיבי השבוע ברשות-השידור. מאז נפתחו אולפני-הרדיו החדשים בחוטי-רדיו שלם, בניין הסמוך לבניין הטלוויזיה, יש לשם

עובדת-ירווחה הראל מהתחלה

עליה לרגל מכל משרד-הממשלה. האורחים מסיירים תחילה באולפני קולי-ישראל ואחרי-כך עוברים לבניין הטלוויזיה. אנשי צמרת מיסטרתי-ישראל, שהיתה בכיקור הקודם, לא היו מרוצים מן הסיוור בטלוויזיה. לעומת ביקורם ברדיו, שם אירח אותם גידעון לביארי, מנהל-הרדיו, באופן אישי, והראה להם את פלאות האולפנים החדשים. לא היה לאנשי הטלוויזיה זמן להקריש לשוטרים הכבודים, והם היו מאוכזבים.

רווחת העובד

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, הכריז השבוע שהשנה הקרובה תהיה שנת-הטלוויזיה.

יו"ר ינון מי שביקש קיבל מוכירתו של ינון, לפי הוראותיו. שלא התקשרו לבקש כרטיסים, פשוט לא קיבלו.

וכי יושם דגש מיוחד על העובדים ורווחתם. פורת אמר את הדברים בישיבה מיוחדת, שבה נדונו תוכניות הטלוויזיה לשנת-הכספים הקרובה. תקציב הרשות גדל באופן רציני, 52 מיליון דולר, בשנה שעברה, ל-134 מיליון השנה. הדבר יאפשר להפיק יותר תוכניות מקוריות.

אחת הבעיות המרכזיות בהפקות המקוריות היתה, עד היום, חוסר בכותבים טובים. הסיבה העיקרית היתה שהרשות שילמה מחיר זעום לתסריטים. השנה, כך הבטיחו, ישתפר המצב באופן ניכר.

תוכניות-השידורים החדשה התאפשרה במיוחד בגלל שיתוף-פעולה מצויין בין יוסי צמח, מנכ"ל

הל חטיבת-התוכניות וסגן-מנהל-הטלוויזיה, לכין ירחון צמח, האחראי על הכספים ברשות. הפעולה הממשית הראשונה למען רווחתו של העובד תהיה מוסר חדש: עובד-ירווחה. ירדנה הראל, הדוברת הנאה והסימפטית של רשות-השידור בארבע השנים האחרונות, תעזוב בסוף החודש את תפקידה, ותעבור לעסוק בענייני-רווחה של העובדים. תפקיד זה לא היה קיים עד כה ברשות, והראל תכנה אותו מן ההתחלה. הדוברת החדשה של הרשות היא שרי צימרמן. היא היתה עד עכשיו עוזרת של ח"כ אורה נמיר, ועזרה לה גם בעבודתה היו"ר ועזרת העבודה-הירווחה של הכנסת.